

[Edvard Sørensen.]

i Vejle for Lastautomobilerne, og det er, som jeg allerede har nævnt, dog til Dels Vognmændenes Penge, der bruges til disse Vejarbejder — jo mere Lastautomobilerne fik at køre med, des mere blev der til at gøre Vejene i Stand for.

Nu da jeg er ved Lastautomobilerne, vil jeg gerne spørge Ministeren for offentlige Arbejder, hvordan det gaar med Afskaffelse af Broafgiften ved Broen mellem Aalborg og Nørresundby, en Afgift, der, som jeg tidligere har gjort Rede for fra denne Plads, er til Gene for Lastautomobilerne i Nordjylland. Lastautomobilejerne i Nordjylland kan ikke forstaa, at de gennem Benzinafgiften skal betale til Brobygning i det øvrige Land, for at man der skal kunne færdes gratis over Broerne, medens de skal betale store Beløb om Aaret for at passere den eneste Bro, de selv har Interesse i. Det er ikke uden Grund, at de mener, de bliver uretfærdigt behandlet. Jeg vil spørge Ministeren, om det ikke er Meningen samtidig med Aabningen af Lillebæltsbroen at afskaffe Bropengene ved Aalborg—Nørresundby-Broen.

Jeg skal derefter vende mig til Socialministeren. I Socialministeriets Meddelelse af 16. Juni 1934 approberes i Henhold til § 54 i Lov om Folkeforsikring de Takster, der over for Statskassen og Kommuner samt til mellemkommunal Refusion kan lægges til Grund for Beregning af Refusion af Betaling for Ophold paa kommunale Alderdomshjem, hvorimod der ikke er fastsat Takster, der kan lægges til Grund for Beregningerne af Refusionsbeløb, naar det gælder private Alderdoms- eller Sygehjem. Jeg vil gerne spørge Socialministeren, om der foreligger saadanne Takster. I Forsorsloven § 34, Stk. 3, staar der bl. a., at i mindre Kommuner kan der til en forsvarlig Ordning sluttes Overenskomst med et eller flere private Alderdoms- eller Sygehjem. Deri maa ligge, at Kommunerne, naar de indlægger Aldersrentenydere paa saadanne Hjem, maa kunne lægge de samme Takster til Grund, som naar de indlægger paa kommunale Alderdomshjem. Jeg haaber, Socialministeren er enig med mig i denne Opfattelse, men desværre er der Ting, der kunde tyde paa, at Ministeren er af en anden Opfattelse. Jeg er vidende om, at der er Vanskeligheder ved at faa anerkendt saadanne Takster ved et privat Plejehjem i Randers Amt, og beder derfor Socialministeren fra denne Plads at gøre Rede for Sagen og for sit Syn paa hele dette Spørgsmaal. Det er mit Haab, at Ministeren vil være enig med

mig i, at private Alderdoms- og Sygehjem maa med Hensyn til de Takster, der skal danne Grundlaget for Refusion, stilles lige med de kommunale Alderdomshjem.

Jeg rejste i Foraaret et Spørgsmaal i Forbindelse med Socialministeriets Cirkulære af 27. Marts 1934, men fik det ikke dengang tydeligt og klart besvaret, og jeg vil derfor stille det igen og haaber paa et klart Svar. Spørgsmaalet drejer sig om, hvad Maksimum for Kommunehjælp er, altsaa det højeste Beløb, der kan tildeles en trængende, uden at det skal vedtages med to Trediedels Majoritet i Kommunalbestyrelsen. Socialministeren siger i sit Cirkulære, at det, der skal lægges til Grund, er Invalidenteren for en enlig Person med de Tillæg, der kan gives, og jeg vil indrømme, at det er den alleryderste Grænse, der efter Loven kan være Tale om, men Ministeren tilføjer: „eventuelt, hvis paagældende er gift, et Ægtepar“. Denne sidste Fortolkning maa efter min Opfattelse ligge uden for Lovens Rammer. Der staar i § 297, Stk. 1.:

„Ved Afgørelsen af, hvor meget der i det enkelte Tilfælde kan ydes som Kommunehjælp, skal det sociale Udvalg iagttage, at Hjælpen ikke overstiger den Hjælp, paagældende i Henhold til Lov om Folkeforsikring eller denne Lovs foregaaende Kapitler formentlig vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Trangssituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp.“

Deraf maa følge, at hvis Kommunehjælpen ydes paa Grund af, at Manden er blevet arbejdsløs, kan der som Maksimum ikke ydes mere i Hjælp end Invalidenteren, eventuelt med Tillæg for en enlig Person og ikke for et Ægtepar. Hvis Socialministeren fastholder sin Fortolkning i Cirkulæret, er Ministeren efter min Opfattelse ikke paa Lovens Grund.

Vi tænker os to Eksempler stillet op mod hinanden. I det ene Tilfælde er Manden Invalid og Hustruen rask og kan passe sit Hjem, i det andet Tilfælde er Manden arbejdsløs, og Hustruen har ikke selvstændigt Erhverv, men passer sit Hjem. I det første Tilfælde kan der efter Forsikringsloven kun være Tale om, at der udbetales Invaliderente, eventuelt med Tillæg til Manden. I det andet Tilfælde kan der efter den Fortolkning, Socialministeren anvender i sit Cirkulære, være Tale om at udbetale Kommunehjælp paa Højde med Invaliderente plus Tillæg for Ægtepar. Hvordan vil Socialministeren faa dette til at stemme med § 297, Stk. 1? Jeg maa